

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Tdo/61/2018
Identifikačné číslo spisu: 6314010433
Dátum vydania rozhodnutia: 16.10.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Peter Paluda
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:6314010433.1

UZNESENIE

I. súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Paludu a sudcov JUDr. Františka Moznera a JUDr. Martina Piovartsyho na neverejnom zasadnutí konanom dňa 16. októbra 2018 v Bratislave v trestnej veci obvineného R. W. pre zločin znásilnenia v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 k § 199 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona a iné, o dovolaní obvineného R. W. proti uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 27. mája 2015, sp. zn. 3To/57/2015, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného R. W. sa o d m i e t a.

Odôvodnenie

I.
Konanie predchádzajúce dovolaniu

Rozsudkom Okresného súdu Brezno (ďalej aj „prvostupňový súd“) z 13. apríla 2015, sp. zn. 1T/130/2014, bol obvinený R. W. uznaný za vinného zo zločinu znásilnenia v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 k § 199 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona a z prečinu súlože medzi príbuznými v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 k § 203 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona na tom skutkovom základe, že

dňa 29. augusta 2014 v popoludňajších hodinách v k. ú. obce Pohronská Polhora, v lokalite zvanej N., kde bol so svojou dcérou W. W., nar. XX. F. XXXX zbierať huby, ju počas oddychu zvalil na zem, obkročmo si na ňu kľakol, nohami ju zvieral v oblasti hrudníka, keď kričala, snažil sa jej zakryť ústa bundou, na ktorej predtým sedel, rukami jej vyhrnul tričko spolu s podprsenukou nad prsia a vzápätí jej stiahol nohavice spolu s nohavičkami ku členkom nôh, na to sa jej dotýkal prs a pohlavného orgánu, keď sa W. W. bránila tak, že ho udierala rukami do hlavy a tela, pričom kričala, zakryl jej rukou ústa a údery jej vrátil tak, že ju najmenej trikrát udrel otvorenou dlaňou do pravej lícnej časti tváre, súčasne jej hovoril, aby prestala kričať, že tam nikto nie je, lebo ak tak neurobí, už sa nenadýchne, že ju zakope a on to uhrá na nejakú nehodu, že sa stratila, zároveň sa pokúšal vyzliecť si nohavice, čo sa mu však nepodarilo a k pohlavnému styku, ani iným sexuálnym praktikám už nedošlo, nakoniec od svojho ďalšieho konania upustil, avšak v dôsledku jeho fyzického útoku utrpela W. W. pomliaždenie tváre v oblasti pravej sánky, odreninu tváre pod pravým nosovým krídlom, pomliaždenie hrudníka, odreniny

driekovej oblasti vpravo a vľavo a odreninu zadnej strany ľavého stehna s dobou liečenia najmenej tri dni bez práceneschopnosti.

Za to mu prvostupňový súd uložil podľa § 199 ods. 2 Trestného zákona, s použitím § 37 písm. h), písm. m), § 38 ods. 2, ods. 4, ods. 8, § 41 ods. 1, § 34 ods. 5 písm. c) Trestného zákona trest odňatia slobody vo výmere 9 (deväť) rokov a 8 (osem) mesiacov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona súd obvineného na výkon uloženého trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Podľa § 287 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku súd obvinenému uložil povinnosť nahradiť poškodenej W. W., nar. XX. F. XXXX v Z., trvale bytom G., M. XXX, do rúk jej opatrovníka Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny v Rimavskej Sobote škodu vo výške 576,80 eur.

Krajský súd v Banskej Bystrici rozhodujúc o odvolaní obvineného R. W. proti uvedenému rozsudku súdu prvého stupňa uznesením z 27. mája 2015, sp. zn. 3To/57/2015, odvolanie obvineného podľa § 319 Trestného poriadku zamietol.

II.

D o v o l a n i e
a vyjadrenie k nemu

Proti citovanému uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici, ako aj proti rozsudku Okresného súdu Brezno podal obvinený R. W. dovolanie prostredníctvom ustanoveného obhajcu podaním z 21. augusta 2017, osobne podaným na Okresnom súde Brezno 28. augusta 2017, z dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 písm. c), písm. g), písm. i) a § 374 ods. 3 Trestného poriadku.

V podanom dovolaní obvinený poukázal na to, že v predmetnej veci žiadny z dôkazných prostriedkov priamo, jednoznačne a nespochybniteľne nepreukázal, že obvinený skutok spáchal, resp. že svojim konaním naplnil všetky obligatórne znaky skutkovej podstaty zločinu znásilnenia a prečinu súložie medzi príbuznými v štádiu pokusu. Z hľadiska subjektívnej stránky u obvineného absentuje priamy úmysel a rovnako tak z vykonaného dokazovania nevyplýva, že by konal premyslene a mal by úmysel súložiť s poškodenou. Uvedenú skutočnosť preukazuje aj nahrávka zvukového záznamu vyhotoveného poškodenou jej mobilným telefónom, pričom obvinený o tomto nahrávaní nevedel, čo z nahrávky síce robí nezákonný dôkaz, ale na druhej strane z nej jednoznačne vyplýva, že obvinený poškodenú nechcel znásilniť ani s ňou vykonať súlož či inú sexuálnu praktiku.

Rovnako tak ani rozsah zranení poškodenej podľa záverov znaleckého posudku znalca z odboru zdravotníctvo a farmácia, odvetvie chirurgia, traumatológia, žiadnym spôsobom nedokazuje príčinnú súvislosť medzi konaním obvineného a vzniknutými zraneniami poškodenej. V konaní navyše neboli orgánmi činnými v trestnom konaní zaistené žiadne biologické stopy, čo znamená, že predmetné zranenia na tele poškodenej mohli vzniknúť aj iným spôsobom.

Obvinený vo svojej výpovedi uviedol, že spôsob, akým chcel dcére dokázať, že jej matka nemá pravdu v tom, že on je násilníkom, nebol správny a vhodný, avšak zároveň týmto svojim konaním nenaplnil zákonné znaky uvedených trestných činov, pretože sám upustil od konania smerujúceho k dokonaniu trestného činu a odstránil nebezpečenstvo, ktoré vzniklo záujmu chránenému týmto zákonom z údajného pokusu, pričom pokiaľ by mal skutočný úmysel znásilniť poškodenú, na dokonanie činu nemal žiadne prekážky.

V ďalšej časti podaného dovolania poukázal na výpoveď poškodenej z prípravného konania, ktorá sa uskutočnila 31. augusta 2014 bez prítomnosti obhajcu obvineného, pričom tento mu bol ustanovený až 2. septembra 2014. Po zrušení rozsudku Okresného súdu Brezno uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici zo 4. marca 2015, sp. zn. 3To/21/2015, a vrátení veci na nové prejednanie a rozhodnutie, bol

vykonaný výsluch poškodenej - osoby mladšej ako 18 rokov, čo však bolo po viac ako siedmych mesiacoch od jej prvého výsluchu z 31. augusta 2014. Uvedené má podľa obvineného za následok, že ide o neúčinný dôkaz, pretože je ním dôkazná situácia oslabená, resp. zmarená. Poškodená vo svojej výpovedi navyše uviedla, že ako prvému volala rodinnému známemu, ktorý je právnikom (nie matke, ani bratovi, ani na políciu), a tiež uviedla, že v lokalite, kde malo dôjsť ku spáchaniu skutku, už predtým bola, napriek tomu tvrdila, že nepoznala cestu, nevedela uviesť, či je obvinený pravák alebo ľavák, nevedela uviesť, aké mal zapínanie nohavíc a navyše nejavila žiadne známky traumy.

Na hlavnom pojednávaní konanom 12. januára 2015 obvinený navrhol ako dôkaz zabezpečiť výpis hovorov z mobilného telefónu poškodenej z 29. augusta 2014 (zo dňa, kedy malo dôjsť ku spáchaniu skutku), za účelom zistenia, komu poškodená v ten deň volala, avšak tento navrhnutý dôkaz súd odmietol vykonať.

Obvinený tiež poukázal na skutočnosť, že z jeho doterajších odsúdení vyplýva, že v minulosti nebol stíhaný ani odsúdený pre trestný čin so sexuálnym alebo obdobným motívom, napriek tomu mu súd zohľadnil prítiažujúcu okolnosť spočívajúcu v tom, že už bol za trestný čin odsúdený [§ 37 písm. m) Trestného zákona], pričom však podľa povahy predchádzajúceho odsúdenia súd na túto skutočnosť nemusel prihliadať. Uložený trest odňatia slobody vo výmere 9 rokov a 8 mesiacov považuje za neprimerane prísny a poukazuje na možnosť aplikácie § 39 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona v predmetnej veci.

V závere podaného dovolania poukázal na to, že odôvodnenie dovolaním napadnutého konečného rozhodnutia je nedostatočné, v rozpore s § 168 ods. 1 v spojení s § 180 Trestného poriadku.

Na základe uvedeného obvinený navrhol, aby dovolací súd rozsudkom podľa § 386 ods. 1 Trestného poriadku vyslovil, že uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici z 27. mája 2015, sp. zn. 3To/57/2015, a v konaní, ktoré mu predchádzalo, bol porušený zákon v neprospech obvineného, podľa § 386 ods. 2 Trestného poriadku napadnuté uznesenie v spojení s rozsudkom Okresného súdu Brezno z 12. januára 2015, sp. zn. 1T/130/2014, zrušil a podľa § 388 ods. 1 Trestného poriadku prikázal Okresnému súdu Brezno, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

K dovolaniu obvineného sa podaním z 18. septembra 2017 vyjadril okresný prokurátor Okresnej prokuratúry Brezno, ktorý vo svojom vyjadrení uviedol, že rozhodnutie Okresného súdu Brezno, ako aj Krajského súdu v Banskej Bystrici považuje za zákonné a dostatočne odôvodnené, pričom skutočnosti, ktoré obvinený v podanom dovolaní uvádza, nevychádzajú zo zisteného skutkového stavu. Prokurátor má za to, že v predmetnej veci neexistujú dôvody dovolania podľa § 371 Trestného poriadku a z tohto dôvodu navrhol, aby dovolací súd predmetné dovolanie odmietol.

III.

Konanie pred dovolacím súdom

Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 377 Trestného poriadku) pred vydaním rozhodnutia o dovolaní skúmal procesné podmienky pre podanie dovolania a zistil, že dovolanie bolo podané proti prípustnému rozhodnutiu (§ 368 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku), oprávnenou osobou [§ 369 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku], v zákonnej lehote a na príslušnom súde (§ 370 ods. 1, ods. 3 Trestného poriadku), a že spĺňa obligatórne obsahové náležitosti dovolania (§ 374 ods. 1 a ods. 2 Trestného poriadku). Okrem toho zistil, že bola splnená aj podmienka dovolania podľa § 372 ods. 1 Trestného poriadku, veta prvá, keďže obvinený pred podaním dovolania využil svoje právo podať riadny opravný prostriedok a o tomto bolo rozhodnuté.

Súčasne však dospel k záveru, že podané dovolanie je potrebné odmietnuť na neverejnom zasadnutí, nakoľko je zrejmé, že nie sú naplnené dôvody dovolania uvedené v § 371 ods. 1 písm. c), písm. g), písm. i) Trestného poriadku.

Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok proti právoplatným rozhodnutiam súdu, ktorým sa má zabezpečiť náprava procesných a hmotnoprávných chýb taxatívne uvedených v ustanovení § 371 ods. 1 písm. a) až n) Trestného poriadku. Dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok (s výnimkou dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku) neslúži na revíziu skutkových zistení urobených súdmi prvého a druhého stupňa.

Úvodom je potrebné uviesť, že v zmysle uznesenia najvyššieho súdu zo 16. augusta 2011, sp. zn. 2 Tdo 30/2011, uverejneného v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 120, roč. 2012 [podľa ktorého „viazanosť dovolacieho súdu dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené v zmysle § 385 ods. 1 Trestného poriadku sa týka vymedzenia chýb napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo (§ 374 ods. 1 Trestného poriadku) a nie právnych dôvodov dovolania uvedených v ňom v súlade s § 374 ods. 2 Trestného poriadku z hľadiska ich hodnotenia podľa § 371 Trestného poriadku], sa najvyšší súd zaoberal jednotlivými dovolacími námietkami obvineného v rámci nimi obsahovo zodpovedajúcimi dovolacími dôvodmi.

Podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu. Právo na obhajobu v zmysle tohto dovolacieho dôvodu je potrebné chápať ako vytvorenie podmienok pre plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu (§ 34 ods. 4 Trestného poriadku).

Pod tento dovolací dôvod obsahovo spadajú dovolacie námietky obvineného týkajúce sa odmietnutia vykonania ním navrhovaného dôkazu a namietané vykonanie výsluchu poškodenej v prípravnom konaní bez účasti jeho obhajcu. Vo vzťahu k obvineným namietanému nevykonaniu dôkazu spočívajúceho v zabezpečení výpisu hovorov z mobilného telefónu poškodenej je potrebné poukázať na uznesenie najvyššieho súdu z 15. decembra 2009, sp. zn. 2 Tdo 45/2009, uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 7, roč. 2011, v zmysle ktorého „za porušenie práva na obhajobu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku nemožno považovať obsah a rozsah vlastnej úvahy orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu o voľbe použitých dôkazných prostriedkov pri plnení povinnosti podľa § 2 ods. 10 Trestného poriadku, resp. uplatnení oprávnenia podľa § 2 ods. 11 Trestného poriadku. Ak by záver orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu učinенý v zmysle § 2 ods. 12 Trestného poriadku o tom, že určitú skutkovú okolnosť považuje za dokázanú, a že ju nebude overovať ďalšími dôkazmi, zakladal opodstatnenosť dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, odporovalo by to viazanosti dovolacieho súdu zisteným skutkom v zmysle § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, ktoré vyjadruje zásadu, že účelom dovolacieho konania je posudzovanie právnych otázok, nie posudzovanie správnosti a úplnosti zistenia skutkového stavu.“

Návrh na vykonanie vyššie uvedeného dôkazu obvinený predniesol na hlavnom pojednávaní 12. januára 2015, pričom prvostupňový súd o tomto návrhu na predmetnom hlavnom pojednávaní rozhodol tak, že podľa § 272 ods. 3 Trestného poriadku tento dôkaz odmietol vykonať s odôvodnením, že navrhnutý dôkaz sa týka okolností nepodstatných pre rozhodnutie, ktoré navyiac nie sú sporné a nebolo by možné, okrem času a účastníkov hovoru, zistiť ich obsah (č.l. 243 spisu). Z uvedeného je zrejmé, že s návrhom na doplnenie dokazovania sa prvostupňový súd vysporiadal, pričom jeho vykonanie nepovažoval za potrebné pre zisťovanie skutkového stavu a z tohto dôvodu jeho nevykonanie nemôže zakladať naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

Pokiaľ ide o obvineným namietaný výsluch poškodenej v prípravnom konaní bez prítomnosti jeho obhajcu, v tejto súvislosti je potrebné poukázať na to, že poškodená bola na základe pokynu krajského súdu, uvedeného v zrušujúcom uznesení zo 4. marca 2015, sp. zn. 1T/130/2014, opätovne vypočutá na hlavnom pojednávaní 13. apríla 2015, na ktorom mali obvinený, ako aj jeho obhajca možnosť klásť jej otázky, pričom toto svoje právo aj využili. Navyše je potrebné podotknúť, že súd pri svojom rozhodovaní vychádzal len z tohto, kontradiktórne vykonaného výsluchu poškodenej, a neprihliadal na jej výpoveď z prípravného konania, čo je zrejmé z odôvodnenia rozsudku prvostupňového súdu. Samotný obsah výpovede tejto svedkyne je skutočnosťou týkajúcou sa zisteného skutkového stavu, ktorého

správnosť a úplnosť dovolací súd nemôže s poukazom na § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, časť vety za bodkočiarkou, skúmať ani meniť.

Možno preto konštatovať, že dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku v predmetnej veci naplnený nebol.

Podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom.

Aj napriek skutočnosti, že obvinený uvedený dovolací dôvod v podanom dovolaní uplatnil, obsahovo do jeho rámca nespadá žiadna z ním prezentovaných dovolacích námietok a z tohto dôvodu možno konštatovať, že ani tento dovolací dôvod v predmetnej veci naplnený nebol.

Podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak je rozhodnutie založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť. V rámci posudzovania existencie tohto dovolacieho dôvodu je dovolací súd oprávnený skúmať iba to, či skutok ustálený súdmi v pôvodnom konaní bol subsumovaný pod správnu skutkovú podstatu trestného činu upravenú v Trestnom zákone. Len opačný prípad odôvodňuje naplnenie tohto dovolacieho dôvodu. Do úvahy prichádzajú dve alternatívy a síce, že skutok mal byť právne posúdený ako iný trestný čin alebo že skutok nie je trestným činom. Spomenutý dovolací dôvod napĺňa aj zistenie, že rozhodnutie je založené na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia.

Vo vzťahu k tomuto dovolaciemu dôvodu možno v prvom rade uviesť, že do jeho rámca spadá väčšina dovolacích námietok obvineného. Prevažná časť týchto dovolacích námietok sa však netýka nesprávneho právneho posúdenia skutku, ale zisteného skutkového stavu a z tohto dôvodu stoja obsahovo zjavne mimo dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, ktorý pripúšťa výhradne námietky právnej povahy a nie skutkového charakteru. V rámci dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku je skutkový prieskum dovolacím súdom vylúčený, vzhľadom na zákaz skúmať a meniť správnosť a úplnosť zisteného skutku [§ 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, veta za bodkočiarkou]. Skutkový prieskum by bol v dovolacom konaní možný len v prípade dovolania podaného ministrom spravodlivosti z dôvodu uvedeného v § 371 ods. 3 Trestného poriadku.

Rovnako vo vzťahu k obvineným namietanému nepreukázaniu subjektívnej stránky predmetných trestných činov možno poukázať na stanovisko trestnoprávneho kolégia najvyššieho súdu prijaté 14. júna 2010, sp. zn. Tpj 39/2010, uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 3, roč. 2011, v zmysle ktorého „dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok nie je prostriedkom určeným na revíziu skutkových zistení, ktoré urobili súdy prvého a druhého stupňa. Dovolací dôvod uvedený v § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku preto nemôže napĺňať ani poukaz na to, že nebola v konaní preukázaná vykonaným dokazovaním subjektívna stránka trestného činu. Táto totiž predstavuje vnútorný vzťah páchatel'a k spáchanému trestnému činu, ktorý nie je možné skúmať priamo, ale len sprostredkovane, t.j. tak ako sa navonok prejavuje v jeho konaní, ktoré je napokon obsahom skutkovej vety rozhodnutia. Predmetom dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku potom môže byť už len nesprávne právne posúdenie takto ustáleného skutku v skutkovej vete rozhodnutia ustálenej súdmi prvého a druhého stupňa, ale nikdy samotné skutkové zistenie, ktoré sú jej obsahom a ktoré nie je možné akokoľvek dopĺňať a meniť.“ Z uvedeného je zrejmé, že prieskum obvineným uplatnených dovolacích námietok vo vzťahu k nepreukázaniu subjektívnej stránky predmetných trestných činov je pri ním podanom dovolaní vylúčené.

Pokiaľ ide o obvineným namietané neaplikovanie inštitútu mimoriadneho zníženia trestu podľa § 39 ods. 1 Trestného zákona, dovolací súd v tejto súvislosti poukazuje na stanovisko trestnoprávneho kolégia najvyššieho súdu, prijaté 14. júna 2010, sp. zn. Tpj 46/2010, uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 5, roč. 2011, v zmysle ktorého „hmotnoprávne

ustanovenie § 39 Trestného zákona (resp. § 40 Trestného zákona v znení účinnom do 1. januára 2006) o mimoriadnom znížení trestu odňatia slobody svojou povahou a významom sa primkyna ku všeobecným hľadiskám stanoveným pre voľbu druhu trestu a jeho výmery v § 34 ods. 1, ods. 3, ods. 4 Trestného zákona a nasl. a na rozdiel od ustanovení § 41, § 42 (o ukladaní úhrnného, spoločného a súhrnného trestu) alebo ustanovenia § 47 ods. 2 Trestného zákona, ktoré sú taktiež hmotnoprávne, ale kogentnej povahy, ho nemožno podriaďiť pod „nesprávne použitie iného hmotnoprávneho ustanovenia“, zakladajúce dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku.

Pokiaľ nejde o situáciu, keď výrok o treste nemôže obstať v dôsledku toho, že je chybný výrok o vine, možno výrok o treste nepadnúť z hmotnoprávnej pozície zásadne len prostredníctvom dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku

Vzájomný vzťah dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku a § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku je taký, že prvý z nich je všeobecným hmotnoprávnym dôvodom a druhý špeciálnym hmotnoprávnym dôvodom vzťahujúcim sa k výroku o treste. Z logiky tohto vzťahu potom vyplýva, že samotný výrok o treste okrem prípadov nesprávnej aplikácie ustanovení kogentnej povahy viažucej sa k rozhodovaniu o treste môže byť napadnutý prostredníctvom nie všeobecného, ale len prostredníctvom špeciálneho dovolacieho dôvodu, ktorý sa viaže k takému výroku.

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku nie je naplnený tým, že obvinenému nebol uložený trest za použitia § 39 Trestného zákona (resp. § 40 Trestného zákona v znení účinnom do 1. januára 2006), v dôsledku čoho uložený trest má byť neprimeraný lebo pokiaľ súd nevyužil moderačné oprávnenie podľa uvedených ustanovení a trest vymeral v rámci nezniženej trestnej sadzby, nemožno tvrdiť, že trest bol uložený mimo trestnú sadzbu stanovenú Trestným zákonom za trestný čin, z ktorého bol obvinený uznaný za vinného. Nepoužitie ustanovenia § 39 Trestného zákona resp. § 40 Trestného zákona v znení účinnom do 1. januára 2006 nezakladá žiadny dovolací dôvod.“

Z uvedeného je zrejmé, že skutočnosť, že konajúce súdy pri ukladaní trestu obvinenému nepoužili inštitút mimoriadneho zníženia trestu podľa § 39 ods. 1 Trestného zákona, sama o sebe nemôže zakladať žiaden dovolací dôvod.

Napokon, vo vzťahu k obvineným namietanému zohľadneniu prítiažujúcej okolnosti podľa § 37 písm. m) Trestného zákona, spočívajúcej v predchádzajúcom odsúdení za trestný čin, na ktorú súd môže podľa povahy predchádzajúceho odsúdenia neprihliadať, je potrebné uviesť, že použitie prítiažujúcej okolnosti podľa § 37 písm. m) Trestného zákona je založené na tzv. materiálnom chápaní recidívy, čo znamená, že súd musí skúmať okolnosti charakterizujúce vzťah obvineného k trestnej činnosti, možnosti jeho nápravy, povahu trestnej činnosti a jej závažnosť. Keďže nepoužitie ustanovenia § 37 písm. m) Trestného zákona je podobne ako aplikácia inštitútu mimoriadneho zníženia trestu fakultatívne, jeho použitie konajúcimi súdmi v predmetnej veci samo o sebe nemôže zakladať naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, ani podľa § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku a ani žiadneho iného dovolacieho dôvodu uvedeného v § 371 Trestného poriadku. Nad rámec uvedeného je potrebné poukázať na skutočnosť, že okrem prítiažujúcej okolnosti podľa § 37 písm. m) Trestného zákona bola konajúcimi súdmi v predmetnej veci zistená aj prítiažujúca okolnosť podľa § 37 písm. h) Trestného zákona (spočívajúca v spáchaní viacerých trestných činov), čo znamená, že aj v prípade, ak by konajúce súdy neprihliadali na prítiažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. m) Trestného zákona, postavenie obvineného by to žiadnym spôsobom neovplyvnilo [z dôvodu existencie prítiažujúcej okolnosti podľa § 37 písm. h) Trestného zákona].

Záverom, vo vzťahu k obvineným uplatnenému dovolaciemu dôvodu podľa § 374 ods. 3 Trestného poriadku, je potrebné poukázať na uznesenie najvyššieho súdu z 18. decembra 2012, sp. zn. 2 Tdo 73/2012, uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 47, roč. 2014, v zmysle ktorého „ustanovenie § 374 ods. 3 Trestného poriadku nemožno uplatňovať ako samostatný dôvod dovolania. Toto ustanovenie len v nadväznosti na § 369 Trestného poriadku a § 372 ods. 1 Trestného poriadku vyjadruje okolnosť, že aj keď sa z dôvodov uvedených v § 371 ods. 1

Trestného poriadku dovolaním napáda vždy rozhodnutie súdu druhého stupňa (okrem dovolania podaného ministrom spravodlivosti), možno dovolaním namietať aj chyby konania súdu prvého stupňa, ak vytýkané pochybenia neboli napravené v konaní o riadnom opravnom prostriedku. Ak dovolateľ namieta chybu konania na súde prvého stupňa, musí táto chyba zodpovedať niektorému z dôvodov dovolania uvedenému v § 371 ods. 1 Trestného poriadku a takto musí byť aj v dovolaní označená (374 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku).“ Z uvedeného je zrejmé, že dovolateľom vytýkané chyby konania nie je možné samostatne podradiť pod dovolací dôvod podľa § 374 ods. 3 Trestného poriadku, v rámci jednotlivých dovolacích dôvodov sa nimi však najvyšší súd podrobne zaoberal.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že v predmetnej veci nie sú splnené dôvody dovolania predpokladané ustanoveniami § 371 ods. 1 písm. c), písm. g), písm. i) Trestného poriadku a z tohto dôvodu dovolanie obvineného R. W. na neverejnom zasadnutí podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.